

REPUBLIKA E KOSOVËS - REPUBLIKA KOSOVO - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
USTAVNI SUD
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 15. septembra 2023. godine
Ref.br.: RK 2252/23

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI213/22

Podnosilac

Hadi Bakija

**Ocena ustavnosti presude [Rev. br. 38/22] Vrhovnog suda Republike Kosovo od
25. jula 2022. Godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija
Nexhmi Rexhepi, sudija, i
Enver Peci, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podneo Hadi Bakija, sa prebivalištem u Đakovici (u daljem tekstu: podnosilac zahteva), koga zastupa Teki Bokshi, advokat iz Đakovice.

Osporena odluka

2. Podnosilac zahteva osporava ustavnost presude [Rev. br. 38/22] Vrhovnog suda Kosova (u daljem tekstu: Vrhovni sud) od 25. jula 2022. godine.
3. Zastupnik podnosioca zahteva je osporenu presudu Vrhovnog suda primio 23. avgusta 2022. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda, kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članom 4. [Oblik vladanja i podela vlasti], članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 25. (Podnošenje zahteva i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).
6. Dana 7. jula 2023. godine, Poslovnik o radu Ustavnog suda Republike Kosovo br. 01/2023 je objavljen u Službenom listu Republike Kosovo i stupio je na snagu 15 dana nakon njegovog objavljivanja. Shodno tome, prilikom razmatranja zahteva, Ustavni sud se poziva na odredbe gore navedenog Poslovnika o radu. S tim u vezi, u skladu sa pravilom 78. (Prelazne odredbe) Poslovnika o radu br. 01/2023, izuzetno će pojedine odredbe Poslovnika o radu br. 01/2018 nastaviti da se primenjuju na predmete koji su registrovani u Sudu pre njegovog stavljanja van snage, samo ukoliko su i u meri u kojoj su povoljnije za strane.

Postupak pred Ustavnim sudom

7. Dana 23. decembra 2022. godine, podnosilac zahteva je podneo svoj zahtev preko pošte, koji je stigao i registrovan u Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud) 28. decembra 2022. godine.
8. Dana 30. decembra 2022. godine, predsednica Suda je odlukom [br. GJR. KI213/22] imenovala sudiju Radomira Labana za sudiju izvestioca, dok je odlukom [br. KSH. KI213/22] imenovala Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Remzije Istrefi-Peci (predsedavajuća), Nexhmi Rexhepi i Enver Peci članovi.
9. Dana 25. januara 2023. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio od njega da dostavi Sudu sve dokumente koji se odnose na njegov slučaj. Takođe, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
10. Dana 25. januara 2023. godine, Sud je obavestio Osnovni sud u Đakovici (u daljem tekstu: Osnovni sud) o registraciji zahteva i tražio od istog da dostavi povratnicu kojom se potvrđuje kada je podnosilac zahteva primio presudu [Rev. br. 38/2022] od 25. jula 2022. godine.

11. Dana 8. februara 2023. godine, Osnovni sud je dostavio Sudu povratnicu koja pokazuje kada je podnosilac zahteva primio osporenu presudu Vrhovnog suda.
12. Dana 9. februara 2023. godine, zastupnik podnosioca zahteva je dostavio Sudu žalbe i reviziju koje je podneo redovnim sudovima.
13. Dana 23. februara 2023. godine, Sud je uputio dopis Osnovnom sudu i tražio da mu dostavi kompletan spis predmeta.
14. Dana 6. marta 2023. godine, Osnovni sud je dostavio Sudu kompletan spis.
15. Dana 29. avgusta 2023. godine, Sud je razmotrio preliminarni izveštaj koji je predložio sudija izvestilac i jednoglasno izneo preporuku Sudu o neprihvatljivosti zahteva.

Pregled činjenica

Prvi postupak, pre 1999. godine

16. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva bio zaposlen na neodređeno vreme na radnom mestu referenta za stambene odnose u Sekretarijatu za urbanizam, komunalne i stambene poslove u Opštini Đakovica (u daljem tekstu: Opština Đakovica). Međutim, odlukom [br. 118-1] od 27. januara 1992. godine, sekretar tog organa mu je izrekao meru prestanka radnog odnosa, na osnovu člana 6. Zakona o radnim odnosima u posebnim okolnostima i stava 2. člana 59. Zakona o radnim odnosima u državnim organima.
17. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva je protiv opštine Đakovica podneo tužbu Opštinskom sudu u Đakovici i tražio da se poništi odluka [br. 08-118-1] opštine Đakovica od 27. januara 1992. godine.
18. Dana 8. juna 1992. godine, Opštinski sud u Đakovici je presudom [C. br. 717/92] poništio, kao nezakonitu, odluku [br. 08-118-1] opštine Đakovica od 27. januara 1992. godine, kojom je podnosiocu zahteva prestao radni odnos i obavezao opštinu Đakovica da podnosioca zahteva vrati na ranije poslove i radne zadatke.
19. Dana 26. februara 1993. godine, presuda [C. br. 717/92] Opštinskog suda u Đakovici od 8. juna 1992. godine je postala pravosnažna, a 5. marta 1993. godine, podnosilac zahteva je pokrenuo izvršni postupak E. br. 33/93.
20. Dana 8. marta 1993. godine, podnosilac zahteva se zahtevom 01-118-1/92 obratio tuženoj – opštini Đakovica radi izvršenja pravosnažne presude [C. br. 717/92] Opštinskog suda u Đakovici od 8. juna 1992. godine.
21. Dana 24. jula 1997. godine, podnosilac zahteva se podneskom obratio Opštinskom sudu u Đakovici sa zahtevom da se okonča izvršni postupak.
22. Neutvrđenog datuma, podnosilac zahteva se obratio tadašnjem Ministarstvu pravde Republike Srbije da na osnovu svojih prava, dužnosti i ovlašćenja utiče na to da se izvršni postupak okonča.
23. Dana 12. maja 1998. godine, podnosilac zahteva se obratio Vrhovnom sudu Srbije u Beogradu sa zahtevom da se ubrza i okonča izvršni predmet E. br. 33/93. Izvršni

postupak nije okončan. Arhiva i Kancelarija za izvršenje suda nisu pronašle spise predmeta E. br. 33/93.

24. Dana 16. oktobra 1998. godine, podnosilac zahteva se po drugi put obratio Opštinskom sudu u Đakovici, tražeći od njega da postupi po zahtevu za izvršenje podnetom istom sudu.
25. Prema spisima predmeta, podnosilac zahteva se u julu 1999. godine vratio na svoje radno mesto.

Drugi postupak pred redovnim sudovima radi naknade štete

26. Iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva, dana 4. marta 1993. godine, podneo tužbu protiv opštine Đakovica, sa pravnim osnovom - naknada štete nastale usled neostvarivanja ličnih dohodaka iz radnog odnosa. Podnosilac zahteva je tužbom tražio naknadu štete u iznosu od 250.000.000 dinara sa kamatom koju mesečno utvrđuje Narodna banka Jugoslavije, uvećanom za 20%, obračunatom primenom mesečne konformne metode od 1. januara 1992. godine, tako što će se iznos glavnog duga svakog meseca revalorizovati stopom – indeksom rasta cena na malo, od gore navedenog datuma pa do isplate.
27. Dana 4. februara 2002. godine, Opštinski sud je presudom [C. br. 307/2000] usvojio tužbeni zahtev tužioca kao osnovan i obavezao tuženu – opštinu Đakovica da podnosiocu zahteva isplati iznos od 15.613,00 (petnaest hiljada šest stotina trinaest) maraka na ime duga i iznos od 541,00 (pet stotina četrdeset jedne) marke na ime kamate ili ukupno 16.154,00 (šesnaest hiljada sto pedeset četiri) maraka zbog neisplaćivanja ličnih dohodaka od 27. januara 1992. godine pa do avgusta 1997. godine, kao dana sastavljanja ekspertize, kao i da mu nadoknadi troškove postupka u iznosu od 2.076,00 (dve hiljade sedamdeset šest) maraka, u roku od 15. dana od dana pravosnažnosti te presude.
28. Dana 5. marta 2003. godine, opština Đakovica je izjavila žalbu Okružnom sudu u Peći protiv presude Opštinskog suda u Đakovici, zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da ukine pobijanu presudu i vrati predmet na ponovno suđenje i odlučivanje.
29. Dana 7. aprila 2005. godine, Okružni sud u Peći je rešenjem [Ac. br. 171/03] ukinuo presudu [C. br. 307/2000] Opštinskog suda od 4. februara 2002. godine i vratio predmet na ponovno suđenje i odlučivanje.
30. Dana 29. maja 2013. godine, iz spisa predmeta proizilazi da je podnosilac zahteva izvršio preciziranje tužbe, kojim je tražio da mu Opština Đakovica nadoknadi lične dohotke za godine rada tokom kojih je bio udaljen sa posla, odnosno od 27. januara 1992. do 24. marta 1999. godine, u iznosu od 15.000,00 (petnaest hiljada) evra, koji iznos je utvrdio veštak finansijske struke, na ime štete pričinjene usled neisplaćivanja ličnih dohodaka.
31. Podnosilac zahteva je u tužbi, podnescima i na raspravi, naglasio da je Opštinski sud u Đakovici presudom [C. br. 717/92] od 8. juna 1992. godine, poništio, kao nezakonitu, odluku opštine Đakovica br. 118-1 od 27. januara 1992. godine, kojom je podnosiocu zahteva prestao radni odnos i obavezao tuženu, opštinu Đakovica, da vrati podnosioca zahteva na posao, u roku od 15. dana od dana pravosnažnosti te presude. Podnosilac zahteva je dodao da tužena nije postupila po toj presudi jer ga nije vratila na posao.

Podnosilac zahteva je dalje naveo da stvar treba posmatrati kroz „*prizmu individualnih prava*“, smatrajući da je lični integritet podnosioca zahteva narušen i da je isti diskriminisan. Takođe, podnosilac zahteva je dodao da je tužena, bez obzira na to po kom pravnom aktu je osnovana, univerzalni sukcesor prava i obaveza u pogledu odgovornosti i prava iz građansko-pravne oblasti.

32. Neutvrđenog datuma, opština Đakovica, ovde tužena, dostavila je odgovor na tužbu, kojim je osporila tužbeni zahtev podnosioca zahteva, navodeći da tuženoj – Opštini Đakovica nedostaje pasivna legitimacija i predložila da Osnovni sud odbije tužbu kao neosnovanu u celosti. U odgovoru na tužbu, opština Đakovica je istakla da joj nedostaje pasivna legitimacija iz razloga što ona svoju delatnost obavlja u okviru Rezolucije br. 1244 o privremenoj upravi UN-a. Shodno tome, sadašnja opština i njeni organi nisu sledbenici opštine kojom je upravljala tadašnja vlast. Tužena je dodala da eventualni zahtev za naknadu ličnih dohodaka za period dok je bio udaljen sa posla u vreme srpskih vlasti, podnosilac zahteva može podneti tek u trenutku podnošenja međusobnih zahteva u bilansu deobe između Srbije i Kosova. U tom kontekstu, tužena je smatrala da je ispunila svoju obavezu time što je podnosioca zahteva odmah nakon rata vratila na njegovo radno mesto.
33. Dana 15. maja 2017. godine, Osnovni sud je presudom [C. br. 286/05], (I) delimično usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva i obavezao tuženu opštinu Đakovica da podnosiocu zahteva isplati iznos od 11.100,00 (jedanaest hiljada sto) evra na ime glavnog duga zbog neisplaćivanja ličnih dohodaka od 27. januara 1992. do 24. marta 1999. godine, sa zakonskom kamatom kao na oročene bankarske uloge preko godinu dana bez utvrđene namene, od dospeća svake pojedinačne rate do konačne isplate, tako što se kamata obračunava od 15. u tekućem mesecu za prethodni mesec do konačne isplate, kao i da mu plati troškove postupka u iznosu od 1.681,00 (hiljadu šest stotina osamdeset jedan) evro, sve to u roku od 8. dana od dana prijema te presude, pod pretnjom izvršenja; i (II) odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev u iznosu od 3.900,00 (tri hiljade devet stotina) evra. Osnovni sud je našao da na osnovu radnji koje je preduzeo podnosilac zahteva proizilazi: „*da je on preduzeo sve što je bilo u njegovoj moći da ne pretrpi štetu ili da šteta bude što manja*“.
34. Povodom navoda Opštine Đakovica, ovde tužene, da ne može da bude odgovorna za obaveze koje su uspostavili opštinski organi prethodnog režima i da nema sukcesiju sa ranijom opštinom, Osnovni sud je naglasio da isti ne stoje iz razloga što su: „*privremene institucije za autonomnu i demokratsku samoupravu na opštinskom nivou bile korak ka postepenom prenosu nadležnosti (rešenje Ustavnog suda Republike Kosovo KI. br. 152/13, koje je pokrenula ovde tužena protiv presude Vrhovnog suda Kosova Rev. br. 49/12 od 3. juna 2013. godine)*“. Osnovni sud je našao da tužena ima pasivnu legitimaciju da bude stranka u postupku i da postoji osnov tužbenog zahteva prema Uredbi UNMIK-a 2000/45 od 11. avgusta 2000. godine, čijim stavom 4. člana 2. je utvrđeno da: „*svaka opština ima svoj sopstveni pravni status, pravo da poseduje i upravlja imovinom, sposobnost da tuži i bude tužena pred sudovima, pravo da sklapa ugovore i pravo da zapošljava osoblje*“.
35. Dana 11. avgusta 2017. godine, zastupnik podnosioca zahteva je izjavio žalbu na tačku II izreke presude [C. br. 286/05] Osnovnog suda od 15. maja 2017. godine, kojom je odbijen jedan deo tužbenog zahteva, naglašavajući da je ista zahvaćena bitnim povredama odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenim činjeničnim stanjem i pogrešnom primenom materijalnog prava, sa predlogom da se presuda Osnovnog suda pod tačkom II izreke preinači, tako što će se tužbeni zahtev usvojiti u celosti.

36. Dana 15. avgusta 2017. godine, Opština Đakovica je izjavila žalbu na presudu [C. br. 286/05] Osnovnog suda od 15. maja 2017. godine, zbog povreda odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da se žalba usvoji, pobijana presuda ukine i tužba odbaci kao nedozvoljena ili da se presuda ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno razmatranje i odlučivanje.
37. Dana 17. juna 2021. godine, Apelacioni sud Kosova (u daljem tekstu: Apelacioni sud) je presudom [Ac. br. 4622/2017]: (i) usvojio kao osnovanu žalbu tužene Opštine Đakovica, (ii) preinačio presudu [C. br. 286/05] Osnovnog suda od 15. maja 2017. godine, odbivši tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan i (iii) odbio, kao neosnovanu, žalbu podnosioca zahteva, podnetu protiv tačke II izreke presude Osnovnog suda.
38. U nastavku obrazloženja ove presude, Apelacioni sud je naveo sledeće: *„činjenično stanje utvrđeno od strane prvostepenog suda, a posebno utvrđenje o stvarnoj pasivnoj legitimaciji stranke je pogrešno i ne odgovara u potpunosti dokazima iz spisa predmeta. U prilog ovoj oceni, žalbeni sud se poziva na nesporne činjenice iz kojih proizilazi da je odluka o prestanku radnog odnosa doneta u vanrednim okolnostima – kao posledica stavljanja Kosova pod upravu prinudnih mera od strane Srbije. Iz ove okolnosti jasno proizilazi da ovde tužena nije sukcesor subjekta koji je doneo odluku o prestanku radnog odnosa tužioca, odnosno nije bila učesnik u materijalno-pravnom odnosu iz kojeg je nastao ovaj spor, pa je stoga ništava“.*
39. Povodom žalbe podnosioca zahteva na tačku II izreke presude Osnovnog suda, Apelacioni sud je našao da podnosilac zahteva nije uspeo da potkrepi pravni osnov tužbenog zahteva, pošto u konkretnoj pravnoj stvari nije dokazano da je istom povređeno pravo na zaradu, kao posledica nezakonite odluke opštine Đakovica (osnovane kao jedinica lokalne samouprave Uredbom UNMIK-a 2000/45 od 11. avgusta 2000. godine).
40. Dana 27. avgusta 2021. godine, podnosilac zahteva je podneo reviziju na presudu [Ac. br. 4622/17] Apelacionog suda od 17. juna 2021. godine, zbog: bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz člana 214.1 tačka a u vezi sa članom 182. stav 2. Zakona o parničnom postupku (u daljem tekstu: ZPP) i pogrešne primene materijalnog prava, sa predlogom da Vrhovni sud usvoji reviziju podnosioca zahteva i preinači presudu Apelacionog suda, tako što će odbiti žalbu tužene i potvrditi presudu [C. br. 286/05] Osnovnog suda od 15. maja 2017. godine.
41. Dana 15. septembra 2021. godine, opština Đakovica je dostavila odgovor na reviziju, kojim je tražila da Vrhovni sud odbije reviziju kao neosnovanu u celosti i potvrdi presudu Apelacionog suda.
42. Dana 25. jula 2022. godine, Vrhovni sud je presudom [Rev. br. 38/22] odbio, kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva podnetu protiv presude Apelacionog suda, ističući da uvažava kao pravilno i zakonito stanovište drugostepenog suda i da ista nije zahvaćena bitnim povredama odredaba parničnog postupka, niti pogrešnom primenom materijalnog prava.
43. Vrhovni sud je našao da je materijalno pravo primenjeno na pravilan i zakonit način u odnosu na dokazano činjenično stanje, navodeći da je: *„tužbeni zahtev tužioca u odnosu na tuženu neosnovan usled nedostatka pasivne legitimacije iz razloga što su: činjenice koje su navedene u tužbi i činjenice na kojima se zasniva tužbeni zahtev*

očigledno u suprotnosti sa dokazima koje je predložio tužilac i činjenicama koje su opšte poznate jer je (...) opšte poznata činjenica da su opština i Vlada Kosova bile pod upravom UNMIK-a od svog formiranja i da su prvi izbori na Kosovu održani 28. oktobra 2000. godine, dok su oni opšti na centralnom nivou održani 17. novembra 2001. godine“.

44. Nastavljajući sa obrazloženjem, Vrhovni sud je potvrdio da je stavom 1. člana 1. Uredbe br. 2000/45 UNMIK-a o samoupravi opština na Kosovu, koja je stupila na snagu 11. avgusta 2000. godine, utvrđeno da se do određivanja budućeg statusa Kosova, ovom Uredbom, u skladu sa Rezolucijom 1244 Saveta bezbednosti Ujedinjenih nacija, uspostavljaju privremene institucije za demokratsku i autonomnu samoupravu na opštinskom nivou kao korak ka postepenom prenosu administrativnih nadležnosti UNMIK-a, koji će nadgledati i pružati podršku konsolidaciji ovih institucija.
45. Vrhovni sud je utvrdio da opština Đakovica nema pasivnu legitimaciju, odnosno da nije stranka u materijalno-pravnom odnosu, zbog toga što ista: *„nije raskinula radni odnos tužiocu. Tužena Opština Đakovica je bila pod upravom UNMIK-a od svog formiranja, a prvi izbori na Kosovu su održani 28. oktobra 2000. godine, dok su oni opšti na centralnom nivou održani 17. novembra 2001. godine, što znači da ovaj pravni subjekt nema pravni kontinuitet sa prethodnim subjektom kod koga je tužilac bio u radnom odnosu. Notorna je činjenica da tužena upravlja osnovnim sredstvima kojima je upravljao prethodnik tužene, ali se iz ove činjenice ne može zaključiti da postoji pravna sukcesija između tužene i bivšeg subjekta, koji je upravljao tim osnovnim sredstvima do završetka intervencije NATO-a na Kosovu. Ne postoji nijedan pravni osnov, kojim je predviđeno da je tužena nasledila obaveze od tog bivšeg subjekta. Iz ovih razloga, drugostepeni sud je pravilno primenio materijalno pravo kada je našao da je tužbeni zahtev tužioca neosnovan“.*
46. Vrhovni sud je našao da u ovom slučaju *„tuženoj nedostaje pasivna legitimacija i zbog činjenice da ista nije učestvovala u pravnom odnosu za koji se traži naknada ličnih dohodaka, zbog poništenja odluke 05. br. 118-1 od 27. maja 1992. godine o raskidu radnog odnosa. Istu odluku je donela bivša Republika Srbija – AP Kosovo i Metohij–Skupština opštine Đakovica i da u ovom slučaju ne postoji kontinuitet radnog odnosa podnosioca zahteva kod tužene, pa shodno tome tužena nema pasivnu legitimaciju tužene strane u ovom sporu i nije pravna sledbenica bivše Skupštine opštine Đakovica“.*

Navodi podnosioca zahteva

47. Predmetna stvar je ocena ustavnosti presude Vrhovnog suda, kojom su podnosiocu zahteva navodno povređena osnovna prava i slobode zagarantovane članom 4. [Oblik vladanja i podela vlasti], članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav).
  - I. *Navodne povrede člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava*
48. Podnosilac zahteva u suštini navodi povredu prava na pravično i nepristrasno suđenje, naglašavajući da je osporena presuda doneta uz povredu člana 31. Ustava, jer se *„Opština Đakovica nikada nije pozvala na nedostatak pasivne legitimacije stranke u postupku, a podnosiocu zahteva nije data mogućnost da na raspravi argumentuje, odnosno ospori navode o nedostatku legitimacije od strane Opštine Đakovica. S druge strane, drugostepeni i trećestepeni sud su bez rasprave ocenili okolnost o kojoj*

se stranke nisu izjasnile. U tom smislu, pobijane presude su zahvaćene povredom člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava“.

49. Po pitanju pasivne legitimacije Opštine Đakovica, podnosilac zahteva takođe dodaje da je on: „otpušten sa posla jer se od njega, kao službenika, referenta za stambena pitanja, diplomiranog pravnika, tražilo da iseli Albance sa posla kako bi se tadašnje diskriminatorne srpske strukture uselile u te stanove, kako bi ponovo kolonizovali Kosovo. Posleratna opštinska uprava se smestila u zatečene opštinske zgrade i pogone. Za vreme predratne vlasti su sagrađeni i drugi objekti, pa ako ova sadašnja opština nije bila sukcesor obaveza ranije opštine, onda ne bi trebalo da bude ni naslednik materijalnih prava koja je nasledila. Političko odvajanje Kosova od bivše SRJ ili R. Srbije je druga stvar. Građani Kosova danas ne mogu da ostvare pravo na punu penziju ako nisu radili više od 15. godina u SFRJ, SRJ ili RS. Stanovištem se generalno diskriminiše tužilac“. Podnosilac zahteva dalje smatra da: „Apelacioni sud i Vrhovni sud uopšte nisu cenili obrazloženje presude prvostepenog suda. Zapravo, stanovišta drugostepenog i trećestepenog suda su neosnovana“.
50. Podnosilac zahteva iznosi navode o prekomerno dugom trajanju sudskog postupka u redovnim sudovima, naglašavajući da se: „Iz stanja u spisima predmeta utvrđuje da je od pokretanja ovog spora pa do sada, kada nam je uručena presuda Vrhovnog suda Kosova, koja se pobija ovim zahtevom, proteklo mnogo vremena, bez ikakvog smisla, i da je ista neustavna, odnosno ovom presudom je tužilačkim stranama povređeno pravo na pravično i nepristrasno suđenje, koje je zagarantovano članom 31. Ustava Republike Kosovo, a povređeno je i pravo na suđenje u razumnom roku“.

II. Navodne povrede članova 24. [Jednakost pred zakonom] i 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava

51. Podnosilac zahteva tvrdi da je osporena presuda doneta uz povredu člana 4. i 24. Ustava. Podnosilac zahteva se u svom navodu poziva na presudu [Rev. br. 49/2012] Vrhovnog suda od 3. juna 2013. godine, u kojoj je, kako tvrdi, definisano pitanje pasivne legitimacije u odnosu na obaveze opštine sa predratnom opštinskom strukturom, navodeći da: „Vrhovni sud Kosova prema podnosiocu zahteva postupa na diskriminatoran način, a ne prema prethodnom stanovištu koji je taj Sud zauzeo presudom Rev. 49/2012, u kojoj je smatrao da opštine imaju pasivnu legitimaciju za predratne obaveze“.
52. Povodom navoda o povredi člana 49. Ustava, podnosilac zahteva tvrdi da su presude koje se pobijaju ovim zahtevom, zahvaćene povredama člana 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije], zbog toga što mu se njima: „uskraćuje ostvarivanje legitimnih i ustavnih zahteva koji proizilaze iz radnog odnosa“.

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

USTAV REPUBLIKE KOSOVO

**Član 4.
[Oblik vladanja i podela vlasti]**

„1. Kosovo je demokratska Republika koja se zasniva na načelo podele vlasti i kontrole balansa među njima, kao što je i određeno ovim Ustavom.

2. Skupština Republike Kosovo sprovodi zakonodavnu vlast.

3. Predsednik Republike Kosovo predstavlja jedinstvo naroda. Predsednik Republike Kosovo je legitimni predstavnik unutar i van zemlje, koji garantuje demokratsko funkcionisanje institucija Republike Kosovo, u saglasnosti sa ovim Ustavom. 4. Vlada Republike Kosovo je odgovorna za sprovođenje zakona i državne politike i podleže parlamentarnoj kontroli. 5. Sudska vlast je jedinstvena i nezavisna i sprovode je nezavisni sudovi. 6. Ustavni Sud je nezavistan organ za zaštitu ustavnosti i vrši konačno tumačenje Ustava. 7. Republika Kosovo ima svoje institucije za zaštitu ustavnog reda i teritorijalnog integriteta, javnog reda i mira, koji funkcionišu na osnovu ustavne vlasti demokratskih institucija Republike Kosovo.

Član 24. [Jednakost pred zakonom]

1. Pred zakonom su svi jednaki. Svako ima pravo na jednaku zakonsku zaštitu, bez diskriminacije.
2. Niko se ne sme diskriminisati na osnovu rase, boje, pola, jezika, veroispovesti, političkog ili nekog drugog uverenja, nacionalnog ili društvenog porekla, veze sa nekom zajednicom, imovine, ekonomskog ili socijalnog stanja, seksualnog opredeljenja, rođenja, ograničene sposobnosti ili nekog drugog ličnog statusa.
3. Načelo jednakosti pred zakonom ne sprečava sprovođenje i usvajanje privremenih mera, neophodnih za zaštitu i napredak prava pojedinaca i grupa koje nisu jednake. Takve mere se mogu sprovoditi samo do ostvarenja cilja radi kojeg su uspostavljene.

Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.
2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.
3. Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.
4. Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.
5. Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.
6. Besplatna pravna pomoć će se omogućiti svim licima koja za to nemaju dovoljno sredstava, ako je takva pomoć neophodna za obezbeđivanje efikasnog pristupa pravdi.
7. Sudski postupci koji se odnose na maloletnike se regulišu zakonom, poštujući posebne uredbe i procedure za maloletnike.

Član 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije]

1. Garantuje se pravo na rad.
2. Svako lice ima pravo da slobodno izabere svoju profesiju i radno mesto.

**UREDBA BR. 2000/45 O SAMOUPRAVI OPŠTINA NA KOSOVU
UNMIK, 11. AVGUST 2000. GODINE**

**Član 1.
Privremene institucije**

1.1 Do određivanja budućeg statusa Kosova, ova Uredba, u skladu sa Rezolucijom 1244 Saveta bezbednosti Ujedinjenih nacija, uspostavlja privremene institucije za demokratsku i autonomnu samoupravu na opštinskom nivou kao korak ka postepenom prenosu administrativnih nadležnosti sa Privremene administrativne misije Ujedinjenih nacija na Kosovu (UNMIK-a), koja će nadgledati i pružati podršku konsolidaciji ovih institucija.

1.2 Centralna vlast u ovoj Uredbi označava UNMIK koji radi po ovlašćenjima Specijalnog predstavnika Generalnog sekretara (SPGS).

**Član 2.
Opštine na Kosovu**

2.1 Osnovna teritorijalna jedinica lokalne samouprave na Kosovu je opština, koja ima svu onu vlast koja nije izričito rezervisana za Centralnu vlast.

2.2 Opštine uređuju i upravljaju javnim delatnostima na svojoj teritoriji u okviru granica određenih zakonom i na način kojim se obezbeđuju uslovi za miran i normalan život za sve stanovnike Kosova. One mogu da se bave pitanjima od opšteg interesa koje su u vezi sa opštinom i koje nisu u isključivoj nadležnosti Centralne vlasti ili nekog drugog organa.

2.3 Svi organi i tela opštine su dužni da obezbede da stanovnici opštine uživaju sva prava i slobode bez razlikovanja po bilo kom osnovu, kao što su rasa, etnička pripadnost, boja kože, pol, jezik, religija, političko ili drugo mišljenje, nacionalno ili socijalno poreklo, imovina, rođenje ili drugi status, i da imaju pravedne i ravnopravne mogućnosti za zapošljavanje u opštinskim službama na svim nivoima. Opštine kroz svoju politiku i praksu ostvaruju potrebe za unapređivanjem koegzistencije među njihovim stanovnicima i stvaraju odgovarajuće uslove da bi omogućili svim zajednicama da izraze, sačuvaju i razviju svoj etnički, kulturni, religiozni i jezički identitet. U ovoj Uredbi izraz "zajednice" označava zajednice stanovnika koji pripadaju istoj etničkoj, verskoj ili jezičkoj grupi.

2.4 Svaka opština ima svoj sopstveni pravni status, pravo da poseduje i upravlja imovinom, sposobnost da tuži i bude tužena pred sudovima, pravo da sklapa ugovore i pravo da zapošljava osoblje.

2.5 Menjanje granica opština može da vrši samo Centralna vlast i to samo nakon prethodnih konsultacija sa opštinama na koje se to odnosi".

Ocena prihvatljivosti zahteva

53. Sud prvo razmatra da li je zahtev ispunio uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom, propisani Zakonom i dalje predviđeni Poslovníkom.
54. S tim u vezi, Sud se prvobitno poziva na član 113, stavove 1. i 7. [Nadležnost i ovlašćene strane] Ustava, koji utvrđuje:

„1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom“.

55. Štaviše, Sud se takođe poziva i na uslove prihvatljivosti, kao što su definisani Zakonom. S tim u vezi, Sud se dalje poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, koji propisuju:

Član 47.
[Individualni zahtevi]

*„1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagantovana prava i slobode krši neki javni organ.
2. Osoba može da podnese pokrenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva“.*

Član 48.
[Tačnost podneska]

„Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode sumu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori“.

Član 49.
[Rokovi]

„Podnesak se podnosi u roku od četiri (4) meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku ...“.

56. U pogledu ispunjenosti gore navedenih uslova, Sud ocenjuje da je podnosilac zahteva: ovlašćeno lice, u smislu člana 113.7. Ustava; osporava ustavnost akta javne vlasti, odnosno presude [Rev. br. 38/22] Vrhovnog suda od 25. jula 2022. godine; da je iscrpeo sva raspoloživa pravna sredstva, shodno članu 113.7 Ustava i članu 47.2 Zakona; da je precizirao Ustavom zagantovana prava za koja tvrdi da su povređena, u skladu sa zahtevima iz člana 48. Zakona; i da je podneo zahtev u zakonskom roku od 4. (četiri) meseca, kako je predviđeno članom 49. Zakona.
57. Međutim, pored toga, Sud razmatra da li podnosilac zahteva ispunjava uslove prihvatljivosti, utvrđene u pravilu 34. (Kriterijumi prihvatljivosti) odnosno podpravilu (2) pravila 34. Poslovnika o radu, koji utvrđuje:

(2) Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim ako je zahtev očigledno neosnovan kada podnosilac/teljka zahteva nije dovoljno dokazao/la i potkrepio/la svoju tvrdnju.

58. Sud podseća da pomenuto pravilo, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, kao i na osnovu sudske prakse Suda, omogućava potonjoj da proglasi neprihvatljivim zahteve iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može zahtev proglasiti neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegove osnovanosti, odnosno ako oceni da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan po ustavnim osnovama,

kako je utvrđeno u stavu 2. pravila 34. Poslovnika o radu (vidi slučajeve Suda [KI04/21](#) sa podnositeljkom zahteva *Nexhmije Makolli*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. maja 2021. godine, stav 26.; i [KI175/20](#), podnosilac zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 27. aprila 2021. godine, stav 37).

59. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao „očigledno neosnovanim“ u celini ili samo u vezi sa bilo kojom posebnom tvrdnjom koju zahtev može da sadrži. S tim u vezi, ispravnije je nazvati iste kao „očigledno neosnovane tvrdnje“. Ove poslednje, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, mogu se kategorisati u četiri odvojene grupe: (i) navodi koja su kategorisani kao navodi „četrtoog stepena“; (ii) navodi koji su kategorisani sa „očiglednim ili evidentnim nedostatkom kršenja prava“; (iii) „nepotkrepljeni ili neopravdani“ navodi, onda kada je ispunjen jedan od sledeća dva podkriterijuma: a) kada podnosilac zahteva jednostavno citira jednu ili više odredbi Konvencije ili Ustava, ne objašnjavajući kako su one prekršene, osim ako se na osnovu činjenica i okolnosti slučaja jasno vidi kršenje Ustava i EKLJP-a (vidi slučaj ESLJP-a *Trofimchuk protiv Ukrajine*, br. 4241/03, odluka od 31. maja 2005. godine; vidi takođe *Baillard protiv Francuske*, br. 6032/04, odluka od 25. septembra 2008. godine); i b) kada podnosilac zahteva ne iznese ili odbije da iznese materijalne dokaze, kojima bi potkrepio svoje tvrdnje (ovo se posebno odnosi na odluke sudova ili drugih unutrašnjih organa), osim slučajeva kada postoje vanredne okolnosti koje su van njegove kontrole i koje ga sprečavaju da to učini (na primer, kada uprava zatvora odbije da dostavi Sudu dokumenta iz dosijea dotičnog zatvorenika) ili ako sam Sud ne odluči drugačije (vidi slučaj Suda [KI166/20](#), podnosilac zahteva: *Ministarstvo rada i socijalne zaštite*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. januara 2021. godine, stav 43.), i na kraju, (iv) „zbujujuće i nejasne“ tvrdnje (vidi slučajeve ESLJP-a, *Kemmache protiv Francuske*, br. 17621/91, presuda od 24. novembra 1994. godine, kategorija (i), *Juta Mentzen protiv Litvanije*, br. 71074/01, odluka od 7. decembra 2004. godine, kategorija (ii) i *Trofimchuk protiv Ukrajine*, prijava br. 4241/03, kategorija (iii)).
60. U tom kontekstu, kao i u nastavku teksta, ocenjujući da li je zahtev očigledno neosnovan na osnovu Ustava, Sud će prvo podsetiti na suštinu predmeta na koji se odnosi ovaj zahtev i relevantne tvrdnje podnosioca zahteva, u kojoj će oceni Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači osnovna prava i slobode zagarantovane Ustavom (vidi slučaj [KI04/21](#), citiran iznad, stav 28).
61. Okolnosti konkretnog slučaja se odnose na činjenicu da je podnosilac zahteva bio u radnom odnosu u Opštini Đakovica do 27. januara 1992. godine, kada mu je Opština Đakovica raskinula ugovor o radu. Podnosilac zahteva je podneo tužbu tadašnjem Opštinskom sudu, gde je docnji odlučio da poništi odluku Opštine Đakovica o raskidu radnog odnosa i da vrati podnosioca zahteva na posao. Odluka Opštinskog suda tada nije sprovedena, ali se podnosilac zahteva vratio na svoje radno mesto posle 1999. godine. Podnosilac zahteva je takođe podneo tužbu Opštinskom sudu u Đakovici, gde je tražio da mu se isplati naknada za period za koji je bio otpušten sa posla od 1992. do 1999. godine. Opštinski sud je usvojio tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao osnovnu i obavezao tuženu – opštinu Đakovica da podnosiocu zahteva isplati iznos od 15.613,00 (petnaest hiljada šest stotina trinaest) maraka na ime duga i iznos od 541,00 (pet stotina četrdeset jedne) marke na ime kamate ili ukupno 16.154,00 (šesnaest hiljada sto pedeset četiri) maraka zbog neisplaćivanja ličnih dohodaka od 27. januara 1992. godine pa do avgusta 1997. godine, kao dana sastavljanja ekspertize, kao i da mu nadoknadi troškove postupka u iznosu od 2.076,00 (dve hiljade sedamdeset šest) maraka, u roku od 15. dana od dana pravosnažnosti te presude. Protiv presude Opštinskog suda, opština Đakovica je uložila žalbu Okružnom sudu u Peći, gde je ovaj

poslednji usvojio žalbu i vratio slučaj na ponovno suđenje i odlučivanje. U ponovnom suđenju, Osnovni sud je delimično usvojio tužbu podnosioca zahteva i odlučio da opština Đakovica isplati iznos od 11.100,00 (jedanaest hiljada sto) evra na ime glavnog duga zbog neisplaćivanja ličnih dohodaka od 27. januara 1992. do 24. marta 1999. godine, sa zakonskom kamatom kao na oročene bankarske uloge preko godinu dana bez utvrđene namene, od dospeća svake pojedinačne rate do konačne isplate, tako što se kamata obračunava od 15. u tekućem mesecu za prethodni mesec do konačne isplate, kao i da mu plati troškove postupka u iznosu od 1.681,00 (hiljadu šest stotina osamdeset jedan) evro, sve to u roku od 8. dana od dana prijema te presude, pod pretnjom izvršenja; i (II) odbio, kao neosnovan, tužbeni zahtev u iznosu od 3.900,00 (tri hiljade devet stotina) evra. Opština Đakovica je podnela žalbu na presudu Osnovnog suda, koja je žalba usvojena od strane Apelacionog suda i presuda Osnovnog suda je preinačena, a tužbeni zahtev podnosioca zahteva je odbijen kao neosnovan u celosti. Takođe, i žalba podnosioca zahteva je takođe odbijena kao neosnovana. Podnosilac zahteva je podneo reviziju Vrhovnom sudu protiv presude Apelacionog suda, koja je revizija odbijena, kao neosnovana.

62. Sud podseća da podnosilac zahteva tvrdi da su osporenim presudom Vrhovnog suda povređena njegova prava zagarantovana članom 4. [Oblik vladanja i podela vlasti], članom 24. [Jednakost pred zakonom], članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 49. [Pravo na rad i obavljanje profesije] Ustava.
63. Sud primećuje da podnosilac zahteva pred Sudom ne osporava postupak u vezi sa njegovim povratkom na radno mesto, jer je 26. februara 1993. godine, presuda [C. br. 717/92] Opštinskog suda u Đakovici od 8. juna 1992. godine, postala pravosnažna i predmet je *res judicata*, već osporava postupak u pogledu naknade ličnih dohodaka za period za koji je bio izbačen sa posla. Dakle, Sud će se dalje baviti ocenom ustavnosti samo u odnosu na drugi postupak.
64. Sud primećuje da se suština navoda o povredi prava na pravično suđenje odnosi na: (i) pogrešnu primenu zakonskih odredbi u vezi sa pasivnim legitimitetom stranke u postupku; i (ii) navode o odugovlačenju postupka, pošto je od perioda između pokretanja spora i donošenja presude Vrhovnog suda proteklo dosta vremena. Sud ocenjuje da takve tvrdnje pokreću pitanja iz člana 31. Ustava i člana 6.1 EKLJP, koje će Sud analizirati u skladu sa standardima sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojima je, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužna da tumači osnovna ljudska prava i slobode zagarantovane Ustavom.
65. Sud će prvo razmatrati tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa povredama člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, a koje se odnose na pogrešnu primenu zakonskih odredbi u vezi sa pasivnim legitimitetom, zatim će nastaviti sa tvrdnjom za odugovlačenje postupka, i tvrdnjom u vezi sa povredom članova 4., 24. i 49. Ustava.

i) Povodom navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a.

- i. *U vezi sa navodom o pogrešnoj primeni zakonskih odredbi o pasivnom legitimitetu stranke*
66. Sud primećuje da suština žalbe podnosioca zahteva leži u tvrdnji da su redovni sudovi povredili član 31. Ustava, jer su njihove odluke zasnovane na pogrešnim zakonskim odredbama i pogrešnom tumačenju činjenica, obrazlažući „... opština Đakovica nikada se nije pozvala na nedostatak pasivne legitimacije stranke u postupku, a podnosiocu zahteva nije data mogućnost da na raspravi argumentuje, odnosno

ospori navode o nedostatku legitimacije od strane Opštine Đakovica. S druge strane, drugostepeni i trećestepeni sud su bez rasprave ocenili okolnost o kojoj se stranke nisu izjasnile. U tom smislu, pobijane presude su zahvaćene povredom člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava“.

67. Sud primećuje da se suština navoda podnosioca zahteva odnosi na pogrešno utvrđivanje činjeničnog stanja i pogrešno tumačenje važećih zakona od strane redovnih sudova, odnosno pasivni legitimitet stranke u postupku.
68. S tim u vezi, Sud je, na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i uzimajući u obzir njene karakteristike, utvrđene u EKLJP-u, kao i princip supsidijarnosti i doktrinu četvrtog stepena, stalno naglašavao razliku između „ustavnosti“ i „zakonitosti“ i naglašavao je da nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjenicama ili pogrešnom tumačenju i pogrešnoj primeni zakona, za koje se tvrdi da su ih počinili redovni sudovi, osim i u meri u kojoj takve greške mogu narušiti prava i slobode zaštićene Ustavom i/ili EKLJP-om (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Suda [KI179/18](#), podnosilac zahteva *Belgjyzar Latifi*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. jula 2020. godine, stav 68.; [KI49/19](#) *Akcionarsko društvo Limak Kosovo International Airport A.D., „Adem Jashari“*, rešenje od 31. oktobra 2019. godine, stav 47.; [KI56/17](#), podnositeljka zahteva *Lumturije Murtezaj*, rešenje o neprihvatljivosti od 18. decembra 2017. godine, stav 35.; i [KI154/17 i KIO5/18](#), podnosilac zahteva *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću „Barbas“*, rešenje o neprihvatljivosti od 12. avgusta, 2019. godine, stav 60., i nedavni slučaj [KI76/21](#), podnosilac zahteva *Qemajl Babuni*, rešenje od 10. novembra 2021. godine, stav 34.).
69. Sud je takođe više puta naglašavao da nije uloga ovog Suda da preispituje nalaze redovnih sudova u vezi sa činjeničnim stanjem i primenom materijalnog prava i da ne može da ocenjuje sam zakon koji je naveo da redovni sud donese jednu umesto druge odluke. Da je drugačije, Sud bi delovao kao „četvrtostepeni“ sud, što bi rezultiralo prekoračenjem granica utvrđenih u njegovoj nadležnosti. (vidi, u ovom kontekstu, predmet ESLJP-a: [García Ruiz protiv Španije](#), br. 30544/96, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28. i korišćene reference tu; vidi takođe slučajeve Suda [KI49/19](#), citirane iznad, stav 48.; i [KI154/17 i KIO5/18](#), citirane iznad, stav 61; i nedavni slučaj [KI76/21](#), podnosilac zahteva: *Qemajl Babuni*, rešenje od 10. novembra 2021. godine, stav 35).
70. Sud primećuje da su redovni sudovi detaljno obrazložili na osnovu kojih dokaza i na osnovu kojih materijalnih odredbi su doneli relevantne presude, odgovarajući na tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa pogrešnim utvrđivanjem činjeničnog stanja i pogrešnom primenom materijalnog prava.
71. Apelacioni sud je presudom [Ac. br. 4622/2017]: (i) usvojio kao osnovanu žalbu tužene opštine Đakovica, (ii) preinačio presudu [C. br. 286/05] od 15. maja 2017. godine Osnovnog suda, odbijajući tužbeni zahtev podnosioca zahteva kao neosnovan i (iii) odbio kao neosnovanu žalbu podnosioca zahteva, podnetu protiv tačke II izreke presude Osnovnog suda. U nastavku obrazloženja ove presude, Apelacioni sud je istakao da: „činjenično stanje utvrđeno od strane Prvostepenog suda, a posebno utvrđenje realnog pasivnog legitimiteta stranke, je pogrešno i ne odgovara tačno dokazima iz spisa predmeta. U smislu ove ocene, Apelacioni sud se poziva na nesporne činjenice iz kojih proizilazi da je odluka o prestanku radnog odnosa doneta pod vanrednim okolnostima, - kao rezultat stavljanja Kosova pod upravu nasilnih mera od strane Srbije. Iz ove okolnosti jasno proizilazi da ovde tužena nije sukcesor subjekta koji je doneo odluku o prestanku radnog odnosa tužiocu, odnosno nije bila učesnica u materijalno-pravnom odnosu iz kojeg je nastao ovaj spor, pa je stoga

ništavna“. Povodom žalbe podnosioca žalbe na tačku II izreke presude Osnovnog suda, Apelacioni sud je našao da podnosilac žalbe nije uspeo da podrži pravni osnov tužbenog zahteva, dok u konkretnom pravnom slučaju nije dokazano da je istom povređeno pravo na zaradu, kao rezultat protivzakonite odluke Opštine Đakovica (osnovana kao jedinica lokalne samouprave Uredbom UNMIK-a 2000/45 od 11. avgusta 2000. godine).

72. U vezi tvrdnji podnosioca zahteva, odlučivao je i Vrhovni sud koji je presudom [Rev. br. 38/22] odbio kao neosnovanu, reviziju podnosioca zahteva podnetu protiv presude Apelacionog suda ističući da uvažava kao pravilno i zakonito stanovište Drugostepenog suda i da ista nije zahvaćena bitnim povredama odredaba parničnog postupka, niti pogrešnom primenom materijalnog prava. Vrhovni sud je našao da je materijalno pravo primenjeno na pravičan i zakonit način u odnosu na dokazano činjenično stanje, ističući da je: „*tužbeni zahtev tužioca u odnosu na tuženu neosnovan u odsustvu pasivnog legitimiteta iz razloga što: činjenice navedene u tužbi i činjenice na kojima se zasniva tužbeni zahtev jasno su u suprotnosti sa dokazima koje je predložio tužilac i činjenicama koje su opštepoznate jer (...) je opšte poznato da su Opština i Vlada Kosova bile pod upravom UNMIK-a od njihovog formiranja i da su prvi izbori na Kosovu održani 28. oktobra 2000. godine, dok su opšti izbori na centralnom nivou održani 17. novembra 2001. godine*“. U nastavku obrazloženja, Vrhovni sud je potvrdio da je stavom 1. člana 1. Uredbe UNMIK-a br. 2000/45 o samoupravi kosovskih opština, koja je stupila na snagu 11. avgusta 2000. godine, određeno da do odluke o budućem statusu Kosova, u skladu sa Rezolucijom 1244 Saveta bezbednosti ujedinjenih nacija, prema ovoj Uredbi, privremene institucije za autonomnu i demokratsku samoupravu na opštinskom nivou se osnivaju kao korak ka progresivnom prenosu administrativnih odgovornosti UNMIK-a, koji će nadgledati i pomagati u konsolidaciji ovih institucija. Vrhovni sud je zaključio da Opština Đakovica nema pasivni legitimitet, odnosno da nije strana u materijalno-pravnom odnosu, jer ista: „*nije raskinula radni odnos tužiocu. Tužena opština Đakovica je pod upravom UNMIK-a od svog formiranja a prvi izbori na Kosovu su održani su 28. oktobra 2000. godine, dok su opšti izbori na centralnom nivou održani 17. novembra 2001. godine, što znači da ovo pravno lice nema pravnog kontinuiteta sa prethodnim subjektom sa kojim je tužilac bio u radnom odnosu. Poznata je činjenica da tuženi upravlja osnovnim sredstvima kojima je upravljao prethodnik tuženog, ali se iz ove činjenice ne može zaključiti da između tuženog i bivšeg subjekta, koji je upravljao ovim sredstvima, postoji pravna sukcesija, koja je ovim suštinskim sredstvima upravljala do završetka NATO intervencije na Kosovu. Ne postoji pravni osnov, kojim se predviđa da je tužena nasledila obaveze od ovog bivšeg subjekta. Iz ovih razloga, Drugostepeni sud je pravilno primenio materijalno pravo kada je našao da je tužbeni zahtev tužioca neosnovan*“. Nadalje, Vrhovni sud je našao da u ovom slučaju „*tuženoj nedostaje pasivni legitimitet i zbog činjenice jer nije učestvovala u pravnom odnosu za koji se traži naknada ličnog dohotka, zbog poništenja odluke 05. br. 1 18- 1 od 27.01.1992. godine o raskidu radnog odnosa. Istu odluku je donela bivša Republika Srbija – AP Kosovo i Metohija – Skupština opštine Đakovica, te da u ovom slučaju ne postoji kontinuitet radnog odnosa podnosioca zahteva sa tuženom, pa stoga tužena nema pasivni legitimitet tuženog u ovom sporu, i nije zakonski naslednik bivše Skupštine opštine Đakovica*“.
73. Iz gore navedenog, Sud ocenjuje da je pitanje pasivnog legitimiteta stvar koju određuju redovni sudovi u okviru svojih dužnosti i ovlašćenja za utvrđivanje činjeničnog stanja i primenu materijalnog i procesnog prava u pojedinačnim slučajevima i da u tom pogledu ne može da kaže da su povređene procesne garancije iz člana 31. Ustava. Pored toga, redovni sudovi su obrazložili da ne postoji pravni

kontinuitet jer je tužena, opština Đakovica, bila pod upravom UNMIK-a od njegovog formiranja posle 1999. godine, i da su prvi izbori na Kosovu održani 28. oktobra 2000. godine, dok su opšti izbori na centralnom nivou održani 17. novembra 2001. godine, što znači da ovo pravno lice nema pravni kontinuitet sa prethodnim licem kod kojeg je tužilac bio u radnom odnosu.

74. Sud ne primećuje očiglednu proizvoljnu primenu zakona ili činjenica, očigledno nerazuman završetak postupka ili čak nedostatak logičkog odnosa između utvrđenih činjenica i primene relevantnih zakonskih odredbi na te činjenice. Zaista, iz osporenih odluka redovnih sudova, Sud ocenjuje da su redovni sudovi dali dovoljno opravdanja u pogledu pasivnog legitimiteta tuženog, opštine Đakovica, i zašto tuženi nije naslednik sadašnje opštine Đakovica.
75. Sud ističe da je u svojoj praksi o sličnim pitanjima usvojio nalaze i stavove Vrhovnog suda o nedostatku pasivnog legitimiteta i pravnog kontinuiteta sa prethodnim subjektom, te da je utvrdio da stav Vrhovnog suda ne krši procesne garancije iz člana 31. Ustava (vidi slučajeve Ustavnog suda br. [KI40/18](#) podnosilac zahteva *Hysen Idrizi*, rešenje o neprihvatljivosti od 28. maja 2018. godine, stavovi 32., 35., 37., 38.; i takođe vidi [KI93/15](#) podnosilac zahteva *Ahmet Tërnav*, rešenje o neprihvatljivosti od 14. aprila 2016. godine, stavovi 43, 44 i 46).
76. Stoga, Sud nalazi da je podnosilac zahteva imao priliku da iskoristi kontradiktorni postupak i da je imao priliku da iznese tvrdnje i dokaze koje je smatrao važnima za svoj slučaj u različitim fazama postupka; imao je priliku da se efikasno suprotstavi tvrdnjama i dokazima koje je iznela suprotna strana; redovni sudovi su saslušali i ispitali sve njihove tvrdnje, koje su, objektivno gledano, bile od značaja za rešavanje slučaja, te da su detaljno izneti činjenični i pravni razlozi pobijane odluke, a samim tim je i postupak u celini bio pravičan (vidi *mutatis mutandis*, presuda ESLJP-a od 21. januara 1999. godine, [García Ruiz protiv Španije](#), br. 30544/96, stavovi 29. i 30.; vidi takođe slučaj Suda [KI22/19](#), podnosilac zahteva *Sabit Ilazi*, rešenje o neprihvatljivosti od 7. juna 2019. godine, stav 42).
77. Sud ističe da u okolnostima konkretnog slučaja, podnosilac zahteva povodom navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a, kao rezultat proizvoljne primene zakona ili činjenica, ističe da su redovni sudovi pogrešno protumačili pasivni legitimitet stranke, međutim, on to ni na koji način ne podržava, niti argumentuje pred Sudom, kako je ovo tumačenje redovnih sudova moglo biti „očigledno pogrešno“, što je rezultiralo na „proizvoljne zaključke“ ili „očigledno nerazumnim“ za podnosioca zahteva, ili kako postupci pred redovnim sudovima u celini, možda nisu bili pravični ili čak i proizvoljni. Pored toga, Sud ocenjuje da su redovni sudovi uzeli u obzir sve činjenice i okolnosti slučaja, tvrdnje podnosioca zahteva i da su iste jasno obrazložili (vidi predmete Suda: [KI64/20](#), podnosilac zahteva: *Asllan Meka*, rešenje o neprihvatljivosti od 3. avgusta 2020. godine, stav 41; i [KI22/19](#), citiran iznad, stav 43).
78. S tim u vezi, Sud ocenjuje da su redovni sudovi detaljno opravdali tvrdnje podnosioca zahteva, pri čemu je na osnovu dokaza utvrđeno da navodi podnosioca zahteva nisu osnovani, i u ovom slučaju isti su proglašeni neosnovanim. Kao što je navedeno, Sud ističe da podnosilac zahteva nije uspeo da svoje tvrdnje o povredi Ustavom zagarantovanih prava podigne na nivo ustavnosti.
79. Stoga, Sud zaključuje da su tvrdnje podnosioca zahteva o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje zbog pogrešne primene zakonskih odredaba u vezi sa pasivnim legitimitetom stranaka u postupku, zagarantovanih članom 31. Ustava i članom 6.

EKLJP-a (i) tvrdnje koje spadaju u kategoriju „četrto^g stepena“ i kao takve, ove tvrdnje podnosioca zahteva su očigledno neosnovane na ustavnim osnovama, kako je utvrđeno u stavu (2) pravila 34. Poslovnika o radu.

Povodom navoda za odugovlačenje postupka

80. Sud još jednom navodi da, iako podnosilac zahteva takođe tvrdi da je njegov predmet odugovlačen, i da je prošlo dosta vremena od početka spora pa do prijema odluke Vrhovnog suda, tvrdnje koje se odnose na njegovo pravo na pravično suđenje prema članu 31.2 (Pravo na pravično i nepristrasno suđenje) Ustava i članu 6.1 (Pravo na pravično suđenje) EKLJP-a.
81. S tim u vezi, Sud se poziva na član 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP-a:

*Član 31,2. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]
Ustava*

*„[...]”
2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama [...] u razumnom roku [...]“.*

Član 6.1. (Pravo na pravično i nepristrasno suđenje) EKLJP-a

„1. Svako ima pravo da se njegov slučaj sasluša pravično, javno i u razumnom roku ...“.

82. U cilju provere osnovanosti tvrdnji podnosioca zahteva o povredama ustavnih prava i sloboda u vezi sa donošenjem odluka u razumnom roku, Sud će se baviti: i) utvrđivanjem trajanja postupka u celini u nadležnim institucijama, ii) relevantnim načelima u vezi sa trajanjem postupka, i iii) razumnošću trajanja postupaka pred redovnim sudovima.

i) Period koji će se uzeti u obzir

83. U konkretnom slučaju, Sud primećuje da je podnosilac zahteva 29. maja 2013. odnosno 24. aprila 2014. godine precizirao tužbu kojom je tražio da mu opština Đakovica nadoknadi lični dohodak za godine rada za koje su ga otpustili sa posla, u iznosu od 15.000,00 (petnaest hiljada) evra, iznos koji je utvrdio veštak finansijske struke, na ime štete prouzrokovane neisplatom ličnih primanja.
84. S tim u vezi, Sud će, prilikom određivanja roka koji se treba uzeti u obzir, uzeće u obzir period od dana kada je tužbeni zahtev poslednji put preciziran, odnosno od 24. aprila 2014. godine, kao i datum 25. jul, 2022. godine, kada je Vrhovni sud odlučio o reviziji koju je podneo podnosilac zahteva.
85. Stoga, Sud primećuje da period koji treba uzeti u obzir u vezi sa tvrdnjom podnosioca zahteva za povredu prava na pravično suđenje, prema članu 31.2 Ustava u vezi sa članom 6.1. EKLJP-a, iznosi 8 (osam) godina i 3 (tri) meseca.

ii) Relevantna načela

86. Sud pre svega ističe da se, prema doslednoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), razumnost trajanja postupka mora oceniti u svetlu okolnosti slučaja, uzimajući u obzir kriterijume utvrđene sudskom praksom ESLJP-a, a posebno: (a) složenost predmeta; (b) ponašanje stranaka u postupku; (c) ponašanje

nadležnog suda ili drugih javnih organa; kao i (d) važnost onoga što je u opasnosti za podnosioca zahteva u sporu (vidi presudu ESLJP-a od 7. februara 2002. godine, [Mikulić protiv Hrvatske](#), br. 53176/99, stav 38.; vidi takođe slučaj Ustavnog suda [KI23/16](#), podnosilac zahteva: *Qazim Bytyqi i drugi*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. maja 2017. godine, stav 58).

iii) Analiza opravdanosti trajanja postupka

87. Sud primećuje da se ovaj slučaj tiče tužbe podnosioca zahteva, podnete protiv opštine Đakovica, kojom je tražio da mu opština Đakovica nadoknadi lični dohodak za godine rada za koje su ga otpustili sa posla iznosu od 15.000,00 (petnaest hiljada) evra, iznos koji je utvrdio veštak finansijske struke, na ime štete prouzrokovane neisplatom ličnih primanja.
88. Što se tiče složenosti predmeta, Sud se poziva na praksu ESLJP-a, koji je razjasnio da se složenost predmeta može odnositi na činjenična i pravna pitanja, ali i na učešće više strana u postupku ili na određeni broj dokaza koji se treba tretirati pred redovnim sudovima (videti, mutatis mutandis, presudu ESLJP-a od 19. septembra 1994. godine, [Katte Klitsche de la Grange protiv Italije](#), br. 21/1993/416/495, stav 55; presudu ESLJP-a [H. Protiv Ujedinjenog Kraljevstva](#), br. 9580/81, stav 72; presudu ESLJP-a od 15. oktobra 1999. godine, [Humen protiv Poljske](#) br. 26614/95, stav 63).
89. Sud primećuje da se slučaj podnosioca zahteva tiče dve različite strane koje su uključene u postupak. Sud takođe primećuje da je spor komplikovan zbog prirode predmeta i pitanja koja su morala biti tretirana.
90. Što se tiče ponašanja stranaka u slučaju, Sud iz spisa predmeta primećuje da je podnosilac zahteva više puta tražio od Osnovnog suda da odloži ročište. U međuvremenu, tužena je takođe nekoliko puta tražila odlaganje ročišta za razmatranje, odnosno 16. juna 2015. godine, 24. aprila 2017. godine, i više puta je izostajala na ročištima, odnosno 7. septembra 2015. godine, 5. oktobra 2015. godine.
91. S tim u vezi, Sud ističe da podnosioci zahteva imaju pravo da prate sve proceduralne korake koji su dostupni zakonima na snazi. Međutim, podnosioci zahteva takođe trebaju da imaju na umu posledice u slučaju da korišćena pravna sredstva mogu uticati na kašnjenje u vremenu. Sud smatra da ponašanje podnosioca zahteva predstavlja objektivnu činjenicu koja se ne može pripisati sudovima i koja se mora uzeti u obzir pri utvrđivanju da li su postupci nastavljeni duže od razumnog roka predviđenog odredbama člana 31. Ustava i članom 6. Konvencije (vidi slučajeve ESLJP-a: [McFarlane protiv Irske](#), od 10. septembra 2010. godine, zahtev br. 31333/06, stav 148; [Eckle protiv Nemačke](#), ESLJP, zahtev br. 8130/78, presuda od 15. jula 1982. godine, stav 82; vidi takođe slučaj Ustavnog suda [KI07/15](#), podnosilac zahteva: *Shefki Zogiani*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. septembra 2016. godine, stav 55).
92. Što se tiče ponašanja relevantnog suda, Sud primećuje da je postupak pred Osnovnim sudom kada je odlučivao u predmetu C. br. 286/05 trajao približno 3 (tri) godine. Postupak pred Apelacionim sudom koji je odlučen presudom Ac. br. 4622/2017 trajao je skoro 4 (četiri) godine. Dok je postupak u Vrhovnom sudu trajao otprilike 1 (jednu) godinu i mesec dana.
93. U ovim okolnostima, Sud nalazi da su redovni sudovi vodili svoje postupke sa razumnom pažnjom i da nisu bili pasivni u odnosu na slučaj podnosioca zahteva.

94. Što se tiče toga šta je bilo u opasnosti za podnosioca zahteva u sporu, Sud primećuje da se zahtev podnosioca odnosi na njegov zahtev za naknadu ličnih dohodaka od strane opštine Đakovica. Stoga, Sud nalazi da je čekanje na primanje naknade za neisplaćene lične dohotke od velike važnosti, ali nije bilo tako ubedljive prirode da bi zahtevalo posebnu hitnost od strane sudova.
95. Kao zaključak, Sud nalazi da se ukupno trajanje postupka pred redovnim sudovima, od 8 (osam) godina i tri meseca, ne može smatrati nerazumnim, uzimajući u obzir složenost predmeta, ponašanje stranaka i ono što je u opasnosti za podnosioca zahteva (vidi, *mutatis mutandis*, presudu ESLJP-a od 27. juna 2000. godine, [Frydlender protiv Francuske](#), br. 30979/96, stavovi 43 i 46, i presudu EKLJP-a od 8. juna 2006. godine, [Sürmeli protiv Nemačke](#), br. 75529/01, stavovi 128 – 134).
96. Shodno tome, Sud zaključuje da podnosilac zahteva nije dokazao tvrdnju da mu je povređeno pravo za utvrđivanje svojih prava i obaveza u razumnom roku, zagarantovano članom 31.2 Ustava i članom 6.1 EKLJP-a.

Povodom navoda o povredi članova 4, 24. i 49. Ustava

97. Kao što je gore navedeno, podnosilac zahteva tvrdi da osporena presuda Vrhovnog suda krši njegova prava zagarantovana članovima 4., 24. i 49. Ustava. Sud primećuje da podnosilac zahteva tvrdi povredu člana 4. Ustava, ali ove tvrdnje nije argumentovao i opravdao. Nadalje, Sud ističe da tvrdnju za povredu člana 4. mogu argumentovano izneti pojedinačni podnosioci, samo u vezi sa nekim posebnim pravom zagarantovanim Poglavljem II i III Ustava. Dakle, ovaj član se ne može samostalno primeniti ako činjenice slučaja ne spadaju u delokrug najmanje jedne ili više odredaba Ustava koje se odnose na „*uživanje ljudskih prava i sloboda*“ (vidi slučaj [KI 67/16](#), podnositeljka zahteva *Lumturije Voca*, rešenje o neprihvatljivosti od 23. januara 2017. godine, stav 128; [KI172/18](#), podnosilac zahteva: *Arbër Kryeziu, vlasnik „Al-Petrol“ DOO.*, rešenje o neprihvatljivosti od 20. januara 2020. godine, stav 65). Što se tiče navoda o povredi članova 24. i 49. Ustava, podnosilac zahteva samo pominje relevantne članove, ali ne obrazlaže dalje kako i zašto je došlo do povrede ovih relevantnih članova Ustava. Sud podseća da je više puta isticao da samo pozivanje i pominjanje članova Ustava i EKLJP-a nije dovoljno da se izgradi utemeljena tvrdnja za kršenje Ustava. Kada se navode ovakve povrede Ustava, podnosioci zahteva moraju da daju obrazložene tvrdnje i ubedljive argumente (vidi, u ovom kontekstu, slučajeve Ustavnog suda [KI187/18](#) i [KI 11/19](#), podnosilac zahteva *Muhamet Idrizi*, rešenje o neprihvatljivosti od 29. jula 2019. godine, stav 73; [KI125/19](#) podnosilac zahteva *Ismajl Bajgora*, rešenje o neprihvatljivosti od 11. marta 2020. godine, stav 63; i skorašnji slučaj [KI175/20](#), podnosilac zahteva *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti, od 26. marta 2021. godine, stavovi 79-82).
98. S tim u vezi, Sud smatra da je navod o povredi članova 24. i 49. Ustava, podnosilac zahteva, u stvari, obrazložio na osnovu člana 31. Ustava, povezujući povredu ovih osnovnih prava sa pogrešnim tumačenjem pasivnog legitimiteta stranke u postupku, za šta je Sud naveo da se u ovom delu zahtev mora proglasiti očigledno neosnovanim, na ustavnim osnovama i samim tim neprihvatljivim, iz napred navedenih razloga.
99. Stoga, Sud nalazi da u vezi sa ovom tvrdnjom podnosioca zahteva o povredi prava zagarantovanih članovima 24. i 49. Ustava, Sud zaključuje da se ovaj deo zahteva mora proglasiti neprihvatljivim kao očigledno neosnovan, budući da se ove tvrdnje kvalifikuju kao tvrdnje koje spadaju u kategoriju (iii) „*nepotkrepljenih ili neosnovanih*“ tvrdnji, jer je podnosilac zahteva samo citirao članove 24. i 49. Ustava,

ne objašnjavajući kako su oni povređeni. Shodno tome, isti su očigledno neosnovani na ustavnim osnovama, kako je utvrđeno u stavu (2) pravila 34. Poslovnika o radu.

Zaključak

100. Kao sažetak, Sud, uzimajući u obzir sve navedene razrade i nalaze, zaključuje da tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa pogrešnom primenom zakonskih odredbi o pasivnom legitimitetu stranke u postupku, koje spadaju u delokrug člana 31. Ustava i člana 6.1 EKLJP-a, spadaju u prvu kategoriju (i) tvrdnji „četrtoq stepena”, dok navodi u vezi sa odugvlačenjem postupka spadaju u drugu kategoriju (ii) „očiglednog ili evidentnog nedostatka povrede“. Stoga, obe tvrdnje se moraju proglasiti očigledno neosnovanim, na ustavnim osnovama, u skladu sa pravilom 34 (2) Poslovnika o radu.
101. Što se tiče navoda o povredi članova 24. i 49. Ustava, oni se moraju proglasiti neprihvatljivim, kao očigledno neosnovani, jer se ti navodi kvalifikuju kao navodi koji pripadaju u kategoriju (iii) „nepotkrepljenih ili neosnovanih“ navoda.
102. Shodno tome, zahtev se u celini mora proglasiti neprihvatljivim.

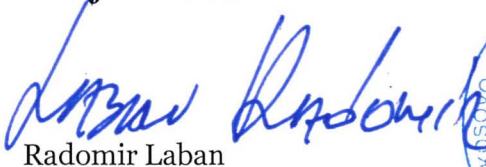
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.1 i 113.7 Ustava, članovima 20. i 48. Zakona i u skladu sa pravilima 34 (2) i 48 (2) Poslovnika o radu, 29. avgusta 2023. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- III. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac

Radomir Laban

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani

